

Один МАГНОЛІЯ

Терпіти не можу хіпстерів. Колись саме вони подобалися мені менш за всіх, та це місце захопили інші.

На зміну їм прийшов, імовірно, різновид хіпстерів, ще нестерпніших за своїх попередників. Вони як та мутація вірусу, від якої проблем більше, ніж від оригіналу. Ці люди нерідко значно неохайніші й, на жаль, щонайменш напівоголені. Здається, прозивають себе «вільнодухами».

Бачу, як стоять по пояс голі на полях, на які, найімовірніше, пробираються незаконно, адже навряд чи можуть дозволити собі якусь власність, працюючи чотири години на тиждень «професійним» баристою. Їхні руки нібито завжди підняті в повітря, а недоглянуте волосся все скуйовджене, і ті, напевно, тримають бенгальські вогні, використовуючи зернисті, бляклі фільтри, щоб їхні фотографії мали вигляд (як я уявляю) не якогось тріснутого сьомого айфона, а вінтажної камери, отриманої в подарунок за вірш.

Коли зустрічаю таких, хочеться накинути якісь латексні рукавички, простягнути їм сорочку, гарненько струснути й крикнути: «**ЧОГО ВАМ УСМІХАТИСЯ, У ВАС ОН ДЖИНСИ З ЯКОГОСЬ H&M, ЗАРАДИ ВСЬОГО СВЯТОГО**».

Узагалі, у Нью-Йорку я зустріла багато таких людей. Багато вільнодухих у метро, яким би нізачо не пересувалася. Однак біля моєї квартири є зупинка, тому частенько повз неї проходять ці зловмисники.

І хоч я очікувала, що буду тут самотньою, угім, не очікувала, що аж так.

По-іншому й бути не могло, і я розуміла це, адже залишила все в минулому. Залишила його.

Не спакувавши речей, не попрощавшись. Просто сіла на перший літак із Лондона, щоби якнайшвидше втекти від усього того.

Мало не рік минув. Не зовсім, але майже.

І тепер усе змінилося.

У мої вхідні двері невпинно стукають.

Я живу на верхньому поверсі 995 будинку на П'ятій авеню¹. Обрала її, бо це місце нагадує Лондон, принаймні так, як квартира на шістнадцятому поверсі в Мангеттені може нагадувати Лондон.

Стукіт стає гучнішим і настійливішим, ніж типовий стук-стук-стук нормальної людини. Якийсь агресивно жвавий і ритмічний. Стук-стук-стук. Стук-стук. Знову і знову.

Ще не відчинивши дверей, я вже знаю, хто стоїть з того боку. Чого не знаю, так чому вона тут і як вона забралася до будинку, не подзвонивши в домофон.

Відчиняю двері — і ось вона: руки складені на грудях, брови насуplenі за сонцезахисними окулярами «котяче око» *Cartier Trinity* з візерунком черепащачого панцира, які вона потім насуває на маківку, відкриваючи мені свої сердиті очі.

— Чому так довго? — бурчить Таура Сакс.

— Я була нагорі, — знизую плечима. — І не чекала гостей. — Уставилася на її ноги. — Як ти посміла вдягти ці страховища *Balenciaga* в моїй присутності?

— Знаю, знаю, — стогне у відповідь.

Я люто хитаю головою на неї.

— Вони схожі на...

— ...взуття для пенсіонерів, — перебиває вона. — Знаю.

— У тебе зовсім гордості немає, Тауро? Жодного почуття власної гідності?

— Годі тобі ... — вона заковчує очі. — На мені просто взуття, що тобі не подобається, я не продала дитину...

— Можливо, я б віддала перевагу останньому.

— Просто вони дуже зручні. — Таура знизує плечима наче ні в чому невинна.

— Як і нагота, Таус, але для цього є час і місце. А їм... — дошкульно наводжу оком на її кросівки *Triple S Clear Sole* зі шкіри, нубуку та сітки... — місце в реабілітаційному відділенні для людей похилого віку, де вони відновлюються після важкого падіння. — Я схрешую руки й змірюю її підозрілим поглядом. — А що ти тут робиш?

Таура котить свою маленьку валізу від *Brics* і йде за мною на кухню.

— Подумала, що буду тобі потрібна, — знизує плечима.

Я щільніше загортаюся у свій білий кашеміровий кардиган *Juliet* від *Khaite*.

— Яка ти турботлива.

— Так. — Самовдоволено всміхається вона. — Досить турботлива, коли ти не тримаєш мене за люту хвойду.

¹ Одна з найвідоміших вулиць у Нью-Йорку.

Змірюю її поглядом.

— Хоча ти трохи хвойда.

Вона безтурботно сміється.

— Так і є.

— Я тут, щоб полетіти з тобою додому, — повідомляє мене.

Суплюся на неї.

— Чому?

— Тому що. — Знизує плечима. — Тебе рік не було вдома, і буде це весілля, і твоя мама, по суті, учасник власної версії «Острова Коханья»¹.

Я закочую очі, хоча й знаю, що вона має рацію. Моя мати сприйняла одруження батька з нянею як справжній борець, якщо борцями називають активних розпутних п'яниць.

— Ти досі не говориш із Йоною. У Бі Джея тепер інша. — Таура пильно вдивляється в мене, коли каже останнє, і я уникаю її очей, потуплюю погляд на свій картатий еластичний спортивний бюстгальтер від *Burberry*. У нього тепер інша. Ось через що всі тривожаться. Не видаю себе й бровою не поведу, і ви можете поставити свою останню копійку на те, що той звір, якого я біла, зв'язувала та закопувала більшу частину року, такий приборканий, такий податливий і вгамований, що й крихітна емоція не пролітає моїм маленьким зрівноваженим личком.

Я зводжу брови в непокорі — Таура зовсім не вірить, чекає, як коліна мого серця підкосяться від його імені.

Ніколи знову.

¹ Реаліті-шоу британського каналу ITV2.

— Для тебе ці кілька тижнів будуть складними, — каже мені обережно. — Я тут, щоб полетіти з тобою додому, бо так чинять найкращі друзі.

Переводжу на неї погляд.

— То тепер ми найкращі друзі?

Вона всідається на кухонний острів, і я простягаю їй келих піно-грі.

Hans Herzog 2014 року. Присмак рум'яного персика. Сухе, але не надміру терпке. Освіжні таніни.

Я тут близько місяця спала з хлопцем, чия сім'я має власні виноградники всюди, — Напа, Бургундія, Шампань, Марлборо.

Алкоголь був важливою складовою наших стосунків.

За той час підхопила кілька нестерпних якостей, притаманних сомельє, — єдина справжня перевага тих стосунків.

— А хіба ні? — хмуриться Таура. — Хто ще може бути твоїм найліпшим другом?

Я знизую плечима.

— Не знаю. Генрі? Моя сестра?

— Сестри не рахуються. — Вона закочує очі. Чарівні горіхові очі. Нагадують сапфіри Монтани. Раніше ненавиділа їх, а зараз захоплююся.

— Чому?

— Бо в мене сестри немає, а значить, це нечесно.

— Добре. — Закочую очі. — Окрім Бріджет і Генрі, ти моя інша найкраща подруга.

— Не розповідай Генрі. — Вона кидає мені погляд, і я відповідаю таким самим.

Ніколи.

Тоді кінця-краю цьому не буде.

14 — Коли він приїхав у Нью-Йорк із Таурою Сакс, я готова була кинути його під колеса таксі.

На той момент я прожила тут уже близько п'яти місяців.

Генрі приїздив що кілька тижнів. І досі так робить. То була його сьома поїздка, і тоді я вже знала, що вони подобаються одне одному, — коли ми зустрілися в Каннах, Генрі розповів, що вони сплять, і ми встигли посваритися через те. Раніше ніколи не сварилися посправжньому. Окрім того разу, коли він засмутився, дізнавшись, що ми з Крістіаном разом. Але то була лише побічна сварка, і вона тривала дорогу додому, поки я не розповіла Генрі, що скоїв Бі Джей, і тоді ми повернулися до звичного режиму. Отже, сварка в Каннах була серйозною. Канни загалом були серйозними через багато інших причин, тому ми з Рашем поїхали раніше не попрощавшись, а тоді через кілька днів Генрі з'явився в Нью-Йорку з нею. Ви можете в це повірити? Просто притягнув її сюди з собою.

У Нью-Йорк.

У мою квартиру. Плануючи залишитися тут. У моєму домі!

Я уставилася на нього у вестибюлі, кліпаючи, поки мені не дійшло.

Він підійшов до мене, махаючи руками, щоб задоврити.

— Не психуй, — почав говорити. — І не будь стервом.

Я кинула йому погляд спідлоба. Той хитав головою й особливо міцно обійняв мене.

— Я просто вирішив... що ви двоє тепер можете стати подругами... — він підняв брову, обнадійливо вичікуючи. — Адже тепер ти знаєш, що це не її трахнув Бідж.

15 Вони обоє дивилися на мене з широкими незграбними усмішками.

Мигцем звела на неї очі — не в захваті, — тоді повернула погляд до Генрі.

— Так, проте вона таки трахалася з Бі Джейм, тому...

— Ага. — Таура закотила очі. — А хто не трахався? Генрі завмер.

Я витріщилася на неї кілька секунд.

А потім фиркнула хихикаючи. Фігурально кажучи, очевидно. Я не фиркаю.

Саме так все й було. Саме так Таура Сакс проповзла до мого серця й дісталася території, де проголосила себе найкращою подругою.

Вона зістрибує з лавки й іде нишпорити в моєму холодильнику.

Там здебільшого багато вина та оливки, адже я досі не готую, однак я на «ти» з половиною водіїв *Uber Eats*¹ цього міста.

Таура похмуро дістає банку маринованих огірків і надкушує один.

— Як справи в Тома? — питає, і я блимаю сердитими очима.

— Звідки мені знати?

Вона невинно знизує плечима.

— Раптом ви спілкуєтеся, не знаю.

Якщо ви не в курсі, ось вам кістяк подій моїх останніх кількох місяців:

Я покинула Лондон і прилетіла сюди.

¹ Американська платформа онлайн-замовлення та доставлення їжі, заснована *Uber*.